DZIENNIK POCZTY I TELEKOMUNIKACJI

WARSZAWA, 20 lipca 1953 r. **Nr 17** Poz. 157—171

TREŚĆ:

I

ZARZĄDZENIA MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW:

157.

ZARZĄDZENIE

Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 25 czerwca 1953 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy telegraficznej i telefonicznej.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. z 1933 r. Nr 63, poz. 481) zarządzam, co następuje:.

§ 1. W taryfie telegraficznej i telefonicznej ogłoszonej w załączniku do zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 5 stycznia 1953 r. w sprawie taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej (Dz. P. i T. Nr 2, poz. 12) wprowadza się następujące zmiany:

1) w poz. 20 taryfy telegraficznej w rubryce „opłata" cyfrę „12.50" — zastępuje się cyfrą „15.00",

2) w poz. 26 lit. b taryfy telefonicznej, w rubryce „opłata za 3 minuty" cyfrę „60-krotna" zastępuje się cyfrą „25-krotna".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a odnośnie poz. 26 lit. b taryfy telefonicznej z mocą od dnia 1 kwietnia 1953 r.

Minister: prof. dr inż. W. Szymanowski

158.

ZARZĄDZENIE

Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 22 czerwca 1953 r. w sprawie częściowej zmiany zagranicznej taryfy telegraficznej i telefonicznej.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. z 1933 r. Nr 63, poz. 481) zarządzam, co następuje:

§ 1. W zagranicznej taryfie telefonicznej, ogłoszonej w załączniku Nr 2 do zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 lutego 1953 r., (Dz. P. i T. Nr 6, poz. 44) wprowadza się następujące zmiany:

Część I. B. W pozycji „Niemcy" umieścić w kol. 12 znak „+".

Część III Kraje pozaeuropejskie. Po pozycji „Honduras" w kol. 1 wpisać „Iran" oraz w kol. 2, 3 i 4 umieścić kolejno liczby: 60.00, 20.00 oraz 6.00. W kol. 6 umieścić zdanie: „Berne Radio-Teheran, codziennie z wyjątkiem piątku w godz. od 10.30 do 13.30 GMT".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister: wz. W. Billig Podsekretarz Stanu

159.

ZARZĄDZENIE

Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 20 czerwca 1953 r. o wprowadzeniu do obiegu kopert z wydrukowanym znaczkiem pocztowym opłaty wartości 60 + 20 gr.

Na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. z 1933 r., Nr 63, poz. 481) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wprowadza się do obiegu i sprzedaży koperty pocztowe z wydrukowanym znaczkiem pocztowym opłaty wartości 60 + 20 gr „Elektrownia w Jaworznie". Na zewnętrznej stronie koperty w górnej części znajduje się hasło propagandowe oraz rysunek znaczka pocztowego „Elektrownia w Jaworznie" wartości 60 + 20 gr. Nad znaczkiem umieszczono napis „Cena 95 gr". Pozostałą część strony przedniej koperty wypełniają linie punktowane do wpisywania adresu, jak również napisy objaśniające: „Poczta — (Nazwa i numer placówki pocztowej), miejsce zamieszkania, ulica, Nr domu", oraz cechy nakładu. Na odwrotnej stronie koperty umieszczono napis: „Nadawca — (imię i nazwisko, poczta, nazwa i numer placówki pocztowej, miejsce zamieszkania, ulica, Nr domu)" oraz linie punktowane do wypełnienia przez nadawcę. Znaczek, napisy i liniatura wykonane są w kolorze czerwonym. Kolor koperty i papieru — biały. Wymiary koperty 162 x 114 mm. Cena koperty wraz z papierem listowym wynosi 95 gr.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą od dnia 15 lipca 1953 r.

Minister: wz. F. Ładosz Podsekretarz Stanu

160.

ZARZĄDZENIE

Ministra Poczt i Telegramów z dnia 30 czerwca 1953 r. w sprawie kontroli dowodów radiofonicznych i urządzeń radioodbiorczych.

Na podstawie art. 29 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. z 1933 r. Nr 63, poz. 481) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wprowadza się kontrolę dowodów radiofonicznych i urządzeń odbiorczych przez pracowników pocztowych.

§ 2. Do wykonywania kontroli uprawnieni są wyłącznie pracownicy pocztowi wyznaczeni przez kierownictwo placówek p. t.

§ 3. Kontrola może być przeprowadzana w czasie pełnienia obowiązków służbowych jak również w godzinach wolnych od zajęć.

§ 4. Nadzór nad prawidłowym przeprowadzaniem kontroli sprawują naczelnicy urzędów obwodowych.

§ 5. Pracownicy wykonujący kontrolę otrzymują za wykrycie nielegalnych urządzeń radioodbiorczych prowizję wynoszącą 50% sumy, ściągniętego na rzecz Poczty odszkodowania w wysokości sześciokrotnej miesięcznej opłaty abonamentowej.

§ 6. Pracownicy przeprowadzający kontrolę dowodów radiofonicznych i urządzeń radioodbiorczych nie otrzymują w związku z wykonywaniem tych czynności zwrotu kosztów podróży i diet ani też wynagrodzenia za godziny nadliczbowe.

§ 7. Szczegółowy tryb postępowania przy wykonywaniu kontroli dowodów radiofonicznych i urządzeń radioodbiorczych określa instrukcja, stanowiąca załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister: prof. dr inż. W. Szymanowski

Załącznik do zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 30 czerwca 1953 r. (Dz. P. i T. Nr 17 poz. 160).

INSTRUKCJA

o kontroli dowodów radiofonicznych i urządzeń radioodbiorczych.

Postanowienia ogólne.

§ 1. 1. W celu zwalczania radiopajęczarstwa każdy urząd pocztowy ze służbą oddawczą organizuje na swoim terenie kontrolę dowodów radiofonicznych i radiofonicznych urządzeń odbiorczych.

2. Przez „radiofoniczne urządzenie odbiorcze" rozumie się zespół odbiorczy tj. odbiornik i antenę napowietrzną lub zastępczą, punkt odbiorczy przystosowany do odbioru słuchowisk radiowych oraz radiofoniczną sieć rozdzielczą.

3. Za „punkt odbiorczy" uważa się połączenia przewodowe z odbiornikiem bez względu na miejsce zainstalowania punktu. Punkt odbiorczy zasilany przez radiowęzeł jest radiowęzłowym punktem odbiorczym.

4. Za „radiofoniczną sieć rozdzielczą" uważa się zespół odbiorczy i dołączone do niego punkty odbiorcze, znajdujące się w mieszkaniach, bądź innych pomieszczeniach użytkowanych lub używanych przez różne osoby.

Pracownicy kontrolni.

§ 2. 1. Kontrolę dowodów radiofonicznych i radiofonicznych urządzeń odbiorczych przeprowadzają tylko pracownicy pocztowi wyznaczeni przez kierownictwo placówki p. t. spośród osób cieszących się zaufaniem i odznaczających się szczególnym taktem i grzecznością. Do zwalczania radiopajęczarstwa powinni być w szerokim stopniu zaangażowani ze względu na znajomość terenu — doręczyciele i listonosze wiejscy, którzy odpowiadają żądanym warunkom i wywiążą się należycie z powierzonych zadań.

2. Każdy pracownik, uprawniony do przeprowadzania kontroli, zwany w dalszym ciągu kontrolerem, powinien być zaopatrzony w specjalne upoważnienie do przeprowadzania tej kontroli i posiadać legitymację służbową.

3. Upoważnienie wystawia naczelnik placówki p. t. w porozumieniu z naczelnikiem urzędu obwodowego na druku Nr 1340 i zaopatruje je pieczęcią służbową i podpisem.

4. Upoważnienie dla agenta wystawia naczelnik placówki macierzystej a dla naczelnika urzędu jednoosobowego naczelnik urzędu obwodowego. Naczelnik urzędu czuwa nad pracą kontrolera w terenie i obowiązany jest odwołać kontrolera, gdy ten przejawia małą aktywność w kontroli, nie wykazuje się konkretnymi wynikami w pracy lub niewłaściwie zachowuje się podczas kontroli.

5. Po zaprzestaniu wykonywania kontroli urządzeń radioodbiorczych lub w przypadku odwołania kontrolera należy wycofać upoważnienie od kontrolera.

6. Przed przystąpieniem do wykonywania kontroli, kontrolerzy powinni być należycie zorientowani w zasadniczych postanowieniach tymczasowej instrukcji radiofonicznej i rozróżniać rodzaje urządzeń radioodbiorczych radiofonii bezprzewodowej i przewodowej oraz znać taryfę radiofoniczną.

Organizacja kontroli.

§ 3. 1. Naczelnik urzędu oddawczego dzieli obszar pocztowy urzędu p. t. na rejony kontroli. Rejony kontroli doręczycieli i listonoszów wiejskich powinny pokrywać się z ich rejonami doręczeń.

2. Przed rozpoczęciem kontroli, kontroler powinien poznać dokładnie granice swego rejonu kontroli, aby nie zaistniały przypadki przeprowadzania kontroli w tym samym rejonie i w jednakowym czasie przez kilku kontrolerów.

3. W celu planowego przeprowadzania kontroli, naczelnik urzędu w każdym miesiącu wydziela kontrolerowi z przydzielonego rejonu kontroli konkretny odcinek, na którym kontroler obowiązany jest przeprowadzać szczegółową kontrolę. Niezależnie od tego kontroler może dokonywać kontroli na pozostałej części rejonu.

4. Kontroler składa co miesiąc krótkie sprawozdania — w placówkach wieloosobowych — naczelnikowi urzędu, a w placówkach jednoosobowych — naczelnikowi urzędu obwodowego. W sprawozdaniu należy podawać: okres kontroli, dokładnie skontrolowane odcinki (miejscowość, ulice i numery domów) oraz ilość sporządzonych protokołów.

Zakres kontroli.

§ 4. 1. Kontrola urządzeń radioodbiorczych obejmuje:

1) ujawnianie niezarejestrowanych urządzeń radioodbiorczych,

2) kontrolowanie dowodów radiofonicznych, celem ujawnienia niewłaściwie zarajestrowanych urządzeń radioodbiorczych,

3) kontrolowanie zewnętrznego stanu urządzeń radioodbiorczych i interweniowanie w przypadkach stwierdzenia, że wady instalacji zagrażają bezpieczeństwu publicznemu,

4) udzielanie — na żądanie — wyjaśnień w sprawach przepisów radiofonicznych i ewentualnie udzielanie porad technicznych.

2. Kontroli podlegają prywatne urządzenia radioodbiorcze oraz urządzenia zainstalowane w pomieszczeniach władz i instytucji państwowych z zachowaniem wytycznych podanych w § 6.

3. Kontroler powinien ponadto wypełniać wszelkie inne polecenia naczelnika, dotyczące spraw ewidencji urządzeń i opłat radiofonicznych.

Zakazy.

§ 5. 1. Organom kontrolnym nie wolno w żadnym przypadku pod rygorem odpowiedzialności służbowej:

1) nadawać kontroli radiowej charakteru rewizji lokalu,

2) inkasować żadnych opłat odszkodowawczych nawet na prośbę osób zainteresowanych,

3) domagać się i przyjmować wynagrodzenia za udzielanie wyjaśnień i informacji,

4) uruchamiać urządzeń radioodbiorczych nawet za zgodą właściciela urządzenia radiowego.

Szczególne przypadki kontroli.

§ 6. 1. Kontrola prywatnych urządzeń radioodbiorczych, zainstalowanych w lokalach pracowniczych, znajdujących się w posesjach władz i instytucji państwowych może odbywać się tylko za zgodą tych władz, a w odniesieniu do prywatnych urządzeń radioodbiorczych, zainstalowanych w obrębie obiektów wojskowych może odbywać się za wiedzą i zgodą właściwego dowódcy i w asyście organu wojskowego.

2. Z pod kontroli wyłączone są urządzenia radioodbiorcze zainstalowane:

1) w lokalach władz wojskowych i organów bezpieczeństwa dla celów służbowych,

2) w lokalach placówek dyplomatycznych, konsularnych korzystających z praw eksterytorialności.

Kontrola techniczna.

§ 7. 1. W czasie kontroli należy zwracać uwagę na właściwe zainstalowanie anten napowietrznych.

2. Dla informacji wyjaśnia się, że napowietrznych anten:
1) nie wolno mocować do stojaków i słupów przewodów elektrycznych i teletechnicznych,
2) nie wolno krzyżować z napowietrznymi przewodami prądu silnego i słabego oraz z antenami nadawczymi,
3) napowietrzna antena powinna być zaopatrzona w odgromnik (uziemiacz).
Długość anteny napowietrznej może być ograniczona do 35 metrów między konstrukcjami wsporczymi.

Przeprowadzenie kontroli.

§ 8. 1. Kontrola może być przeprowadzona w zakresie podanym w instrukcji (§ 4) i tylko w obecności dorosłych domowników danego lokalu lub przebywających tam dorosłych osób obcych.

2. Po przybyciu do lokalu, w którym ma być przeprowadzona kontrola, kontroler w grzeczny sposób wyjaśnia cel swego przybycia i legitymuje się, okazując legitymację służbową i upoważnienie do przeprowadzenia kontroli.

3. Po wejściu do mieszkania, w którym według posiadanych wiadomości znajduje się odbiornik radiowy, kontroler prosi dorosłego domownika o okazanie dowodu radiofonicznego na prawo posiadania i korzystania z urządzenia radioodbiorczego.

4. Po przedstawieniu dowodu, kontroler sprawdza:
1) czy okazany dowód wydany jest na znajdujące się w danym lokalu urządzenie radioodbiorcze i na osobę tam zamieszkałą,
2) czy dowód został przerejestrowany,
3) czy abonent uiszcza należne opłaty.
5. Zależnie od okoliczności, kontroler udziela informacji, a jeśli sam nie jest w stanie odpowiedzieć na pytanie abonenta lub zachodzi konieczność dopełnienia pewnych formalności w dowodzie, prosi abonenta o zgłoszenie się do urzędu pocztowego.

Nielegalne urządzenia radiofoniczne.

§ 9. 1. Jeśli lokator posiada czynne (nieunieruchomione) urządzenie radioodbiorcze z anteną lub bez anteny, lecz nie może przedstawić dowodu radiofonicznego na prawo posiadania i korzystania z tego urządzenia jest posiadaczem nielegalnego urządzenia radioodbiorczego.

2. Posiadaczem nielegalnego urządzenia radioodbiorczego jest również ten, kto:

1) mimo zrzeczenia się dowodu radiofonicznego lub cofnięcia mu dowodu albo unieważnienia posiada nadal urządzenia radioodbiorcze nieunieruchomione,

2) posiada urządzenia radioodbiorcze zarejestrowane w placówce p. t., lecz wymienione w dowodzie radiofonicznym dane, nie odpowiadają rzeczywistości, na skutek czego posiadacz urządzenia uiszcza opłaty niższe od obowiązujących w danym przypadku,

3) nie zarejestrował punktów odbiorczych, odprowadzonych od własnego radioodbiornika, o ile punkty te nie są przepisowo unieruchomione,

4) bez dowodu radiofonicznego posiada punkt odbiorczy dołączony samowolnie do sieci radiowęzłowej,

5) bez dowodu radiofonicznego posiada urządzenie do elektrycznego reprodukowania płyt gramofonowych, które przystosowane jest również do odbioru audycji radiofonicznych.

3. Osoba posiadająca zarejestrowane urządzenie odbiorcze, może bez zawiadomienia placówki p. t. założyć na okres 3 miesięcy to zarejestrowane urządzenie odbiorcze w innym miejscu niż wykazane w dowodzie radiofonicznym tylko w przypadkach wyjazdu do miejsc kuracyjnych, na letnisko oraz w przypadkach wycieczek turystycznych. Antena pozostawiona w miejscu stałego założenia urządzenia powinna być unieruchomiona w sposób ustalony w § 10.

4. Jeśli osoba, nieposiadająca dowodu radiofonicznego, udowodni, że nabyła aparat przed upływem 5 dni od dnia ujawnienia niezarejestrowanego urządzenia radioodbiorczego, nie należy w tym okresie 5-dniowym wyciągać konsekwencji w stosunku do tej osoby. Posiadacza aparatu radioodbiorczego należy jednak wezwać do niezwłocznego zarejestrowania urządzenia radiowego w miejscowej placówce p. t.

Unieruchomienie urządzeń.

§ 10. 1. Odbiornik radiofoniczny jest unieruchomiony przez usunięcie z niego lamp i odłączenie od anteny lub uziemienia.

2. Punkt odbiorczy jest unieruchomiony przez trwałe złączenie ze sobą w którymkolwiek miejscu przewodów tego punktu.

3. Antena napowietrzna jest unieruchomiona przez uziemienie przewodów na zewnątrz lokalu lub usunięcie z lokalu przewodu odgałęzionego od wspólnych przewodów anteny lub uniemożliwienia dostępu do końcowego punktu anteny w lokalu np. przez nałożenie trwale zamkniętej pokrywki.

Postępowanie w przypadku ujawnienia nielegalnego urządzenia.

§ 11. W razie ujawnienia nielegalnego urządzenia radioodbiorczego, kontroler sporządza protokół na druku Nr 1341, w którym stwierdza fakt istnienia nieunieruchomionego urządzenia radioodbiorczego, obecność wszystkich lamp w aparacie, podaje nazwisko i imię posiadacza tego urządzenia i umieszcza swój podpis. Jeśli posiadacz urządzenia radioodbiorczego odmówi podpisu na protokóle, kontroler umieszcza na protokóle notatkę w odpowiedniej rubryce „odmówił podpisu" i pod notatkę podpisuje się.

Postępowanie w razie niemożności przeprowadzenia kontroli.

§ 12. 1. Jeżeli mimo okazania dowodów legitymacyjnych (§ 8 p. 2), kontroler nie będzie wpuszczony do lokalu, powinien on z zachowaniem spokoju odstąpić od zamiaru przeprowadzenia kontroli w danym lokalu. W takich przypadkach zachowanie się kontrolera nie powinno być przyczyną żadnych incydentów i zatargów.

2. Jeżeli kontroler ma uzasadnione podejrzenie, że w lokalu, do którego mu wejść wzbroniono, znajduje się nielegalne urządzenie radioodbiorcze, winien zawiadomić o tym właściwy posterunek Milicji Obywatelskiej.

Zawiadomienie.

§ 13. 1. Na podstawie protokółu organu kontrolnego, urząd p. t. po stwierdzeniu, że posiadacz urządzenia radioodbiorczego istotnie nie jest zarejestrowany albo zarejestrował urządzenie podlegające niższej opłacie taryfowej, aniżeli to, z którego korzysta, wzywa go — w zależności od rodzaju wykroczenia — bądź

a) do zarejestrowania urządzenia radioodbiorczego i uiszczenia w terminie dni 7 należności z tytułu opłat za miesiąc bieżący oraz odszkodowania w wysokości sześciomiesięcznej opłaty radiofonicznej (art. 29 p. 9 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie z dnia 3 czerwca 1924 r. Dz. U. z 1933 r. Nr 63, poz. 481),

bądź też

b) do zgłoszenia zmian w dowodzie radiofonicznym i uiszczenia różnicy w opłatach za cały okres korzystania z urządzenia radioodbiorczego.

2. O ile posiadacz urządzenia radioodbiorczego nie uczyni zadość skierowanemu doń wezwaniu, urząd p. t. postępuje dalej w sposób następujący:
a) w przypadkach, określonych w poprzednim paragrafie pod a), sporządza zawiadomienie na druku Nr 1341 w 1 egz. i przesyła je wraz z protokółem do terenowo właściwej — według miejsca zamieszkania posiadacza nielegalnego urządzenia radioodbiorczego — Prezydium Rady Narodowej,
b) w przypadkach, określonych w poprzednim paragrafie pod b), powoduje wdrożenie postępowania egzekucyjnego o należną kwotę.

Ewidencja odszkodowania.

§ 14. 1. Wypadki ujawnienia nielegalnych urządzeń radioodbiorczych i ściągnięcia odszkodowania, placówka p. t. wpisuje do wykazu odszkodowań za nielegalne urządzenia radiofoniczne, sporządzonego oddzielnie dla radioofnii bezprzewodowej i przewodowej.

2. Wykaz odręcznie sporządzony powinien zawierać rubryki: l. p., data stwierdzenia nielegalnego urządzenia, nazwisko i imię posiadacza nielegalnego urządzenia, adres, data skierowania doniesienia do Pr. Rady Narod. suma odszkodowania, kwota wpłacona tytułem odszkodowania, pozycja zarachowania odszkodowania w wykazie wpłat radiofonicznych, nazwisko kontrolera i uwagi.

3. Do wykazu tego należy wpisywać zarówno kwoty dobrowolnie wpłacone jak i ściągnięte w drodze egzekucji.

4. Wykaz sporządza się w 1 egzemplarzu bez ograniczenia w czasie. Placówki jednoosobowe sporządzają wykaz w 2 egzemplarzach.

5. Z końcem miesiąca placówka p. t. ustala na podstawie wykazu odszkodowań za nielegalne urządzenia radioodbiorcze sumy odszkodowań, wpłaconych w wyniku akcji poszczególnych kontrolerów i ustala sumę prowizji oddzielnie dla każdego kontrolera.

6. Ustaloną kwotę prowizji do wypłaty dla każdego kontrolera wpisuje się następnie do zestawienia prowizji od wpłaconych odszkodowań za nielegalne urządzenia radioodbiorcze. Zestawienie sporządza się odręcznie w 2 egz. oddzielnie dla radiofonii bezprzewodowej i przewodowej.

7. Zestawienie powinno zawierać rubryki:
l. p. nazwisko i imię kontrolera, suma wpłaconego odszkodowania, kwota prowizji do wypłaty, pokwitowanie.

8. Jeden egzemplarz zestawienia stanowi załącznik do odpowiedniej kolumny rozchodowej ogólnego rachunku miesięcznego, drugi pozostaje w urzędzie.

9. Pozycje wykazu, z którego sumy zostały przeniesione do zestawienia prowizji, należy w rubryce „kwota wpłacona tytułem odszkodowania" odkreślić.

Wypłata prowizji.

§ 15. Prowizję wypłaca placówka p. t. z kasy urzędu za pokwitowaniem w zestawieniu (§ 14 p. 7), a wypłaconą sumę zarachowuje po stronie rozchodów w ogólnym rachunku miesięcznym w oddzielnych kolumnach zatytułowanych: „prowizja za zwalczanie radiopajęczarstwa"

„L"

„prowizja za zwalczanie radiopajęczarstwa"

„P"

Kontrola wypłaconej prowizji.

§ 16. Wypłacone sumy prowizji podlegają kontrolowaniu:
w placówkach wieloosobowych przez organa kontrolne,
w placówkach jednoosobowych przez urzędy obwodowe, którym na żądanie — placówka jednoosobowa przesyła jeden egzemplarz wykazu odszkodowań za nielegalne urządzenia radioodbiorcze.

Odcisk pieczątki blankietowej
urzędu p. t.

dnia . . . . . . 195 . . . r.

UPOWAŻNIENIE

Ob. pracownik urzędu pocztowego w . . . . jest upoważniony na podstawie zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia . . . . 195 . . . r. (Dziennik Poczty i Telekomunikacji Nr 17, poz. 160) do przeprowadzania kontroli dowodów radiofonicznych i radiofonicznych urządzeń odbiorczych.

Upoważnienie niniejsze jest ważne za okazaniem legitymacji służbowej.

(pieczęć okrągła)

NACZELNIK URZĘDU

Druk nr 1340

PROTOKÓŁ

Sporządzony w dn. . . . . . miesiącu . . . . 195 . . . r. w lokalu zajmowanym przez Ob. . . . . w . . . .

(podać dokładny adres)

przez . . . .

(imię i nazwisko kontrolera)

w obecności Ob. . . . . zamieszk. . . . .

(podać adres)

w sprawie nielegalnego posiadania urządzenia radioodbiorczego.

W oznaczonym wyżej lokalu stwierdzono naocznie istnienie nieunieruchomionego urządzenia radioodbiorczego w postaci: . . . .

(wymienić rodzaj odbiornika i stwierdzić obecność wszystkich lamp w aparacie)

Ob. . . . . nie zarejestrował urządzenia radioodbiorczego
i nie posiada dowodu radiofonicznego na prawo używania takiego urządzenia.

Podpis posiadacza urządzenia radioodbiorczego względnie świadka . . . .

Posiadacz urządzenia odmówił podpisu

Podpis kontrolera

. . . .

Podpis kontrolera

. . . .

Druk nr 1341

. . . . Dnia . . . . 195 . . . r.

(pieczątka blankietowa urzędu p. t.)

DO

PREZYDIUM RADY NARODOWEJ

w . . . .

W dniu . . . . zostało ujawnione, że Obywatel . . . . zamieszkały w . . . . korzysta nielegalnie z urządzenia radioodbiorczego, gdyż nie posiada dowodu radiofonicznego na prawo korzystania z takiego urządzenia.

Wobec naruszenia w związku z tym postanowień art. 8, ust. 2 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie z dn. 3 czerwca 1924 r. (Dz. U. z 1933 r. Nr 63, poz. 481) oraz §§ 2 i 7 rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1 października 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu o radiofonicznych urządzeniach odbiorczych (Dz. U. Nr 78, poz. 548) urząd pocztowy prosi o wdrożenie w niniejszej sprawie postępowania karno - administracyjnego i pociągnięcie winnego do odpowiedzialności z art. 29 zacytowanej wyżej ustawy oraz orzeczenie na rzecz państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" odszkodowania w kwocie . . . . zł . . . . . gr, które stanowi sześciomiesięczną opłatę radiofoniczną.

Odpis prawomocnego orzeczenia uprasza się nadesłać urzędowi pocztowemu, celem wyegzekwowania przyznanego odszkodowania.

Naczelnik Urzędu

Zał. protokół.

II

ZARZĄDZENIA WEWNĘTRZNE
Ministra Poczt i Telegrafów:

161.

ZARZĄDZENIE

Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 8 czerwca 1953 r. w sprawie godzin silnego i słabego międzymiastowego ruchu telefonicznego.

§ 1. W międzymiastowym ruchu telefonicznym krajowym ustala się następujące godziny ruchu:

1) silnego od 7 — 17 godz.

2) słabego od 17 — 7 godz.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1953 r., i z dniem tym traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 9.X. 1950 r. w sprawie godzin silnego i słabego ruchu telefonicznego (Dz. P. i T. nr. 16/50, poz. 218) oraz wszystkie inne sprzeczne z niniejszym przepisy i postanowienia taryfy.

Minister: prof. dr inż. W. Szymanowski

OKÓLNIKI:

162.

Niedozwolona zawartość w listach z podaną wartością do ZSRR.

W związku z zauważonymi przypadkami wysyłania do ZSRR w listach z podaną wartością pewnych przedmiotów niedozwolonych przez Zarząd radziecki wyjaśnia się, że w przesyłkach tych można wysyłać do ZSRR jedynie papiery lub dokumenty wartościowe.

Okólnik zamieszczony w Dz. P. i T. Nr 20/52, poz. 303 w sprawie niedozwolonej zawartości w przesyłkach pocztowych do ZSRR uchyla się.

163.

Inkaso należności ratalnych.

Powszechna Kasa Oszczędności wprowadza od 1 lipca 1953 r. nowy sposób inkasa należności ratalnych, polegający na tym, że nabywca zgodnie z warunkami umowy kupna — sprzedaży, wpłacać będzie bez wezwania w ustalonych terminach określone kwoty rat w dowolnej placówce p. t. względnie Kasie PKO za pomocą specjalnego czteroodcinkowego blankietu nadawczego (druk. PKO 754) na rachunek sprzedawcy, prowadzony w PKO.

Przyjmowanie i zarachowanie wpłat dokonanych za pomocą 4-ro odcinkowego blankietu nadawczego PKO odbywa się na zasadach ogólnych, z tym, że po wydaniu nadawcy odcinka dla wpłacającego, pozostałe odcinki przesyła się do PKO.

Weksle przyjęte przez PKO do inkasa przed wprowadzeniem nowego sposobu inkasa należności ratalnych będą załatwiane w sposób dotychczasowy.

164.

Brak odcisków datownika na wszystkich trzech częściach czeku na okaziciela.

Stwierdzono, że wiele placówek p. t. nie umieszcza odcisków datownika na wszystkich trzech częściach czeku na okaziciela, lub odciska je niewyraźnie.

Ponieważ brak datownika względnie nieczytelny odcisk utrudnia Oddziałom PKO pracę i uniemożliwia kontrolę finansową przypomina się placówkom p. t., że w myśl § 65 instrukcji o obrocie czekowym, należy odcisnąć datownik na wszystkich trzech częściach czeku na okaziciela.

Odciski datownika powinny być wyraźne.

165.

Kierowanie telegramów przeznaczonych za granicę.

W Tablicy kierowania telegramów w ruchu zagranicznym stanowiącej załącznik do okólnika Nr. TE 372 z dnia 27 lutego 1953 r. (Dz. P. i T. Nr. 8, poz. 64) wprowadza się następujące zmiany:

Poz. 2 Afganistan, w kol. 5, nad wyrazami „Paryż-Radio" wpisuje się wyrazy „Beyrouth-Radio".

Poz. 3. Afryka Południowa Zachodnia, w kol. 3 wyraz „Warszawa" zastępuje się wyrazem „Stalinogród", w kol. 4 wyraz „Londyn" zastępuje się wyrazem „Beyrouth", w kol. 5 nad wyrazami „Paryż-Radio" wpisuje się wyrazy „Londyn-Radio".

Poz. 8. Angola, w kol. 3 wyraz „Warszawa" zastępuje się wyrazem „Stalinogród", w kol. 4 wyraz „Londyn" zastępuje się wyrazem „Beyrouth", w kol. 5 nad wyrazem „Fredericia" wpisuje się wyrazy „Londyn-Radio".

Poz. 11 Arabia Saudycka, w kol. 3 wyraz „Warszawa" zastępuje się wyrazem „Stalinogród", w kol. 4 wyraz „Kair" zastępuje się wyrazem „Beyrouth", w kol. 5 nad wyrazami „Londyn-Radio" wpisuje się wyrazy „Kair-Radio".

Poz. 14 Australijski Związek Państw, w kol. 5 pomiędzy wyrazami „Fredericia" i „Londyn-Radio" wpisuje się wyrazy „Beyrouth-Radio".

Poz. 72 Hadramaut, w kol. 3 wyraz „Warszawa" zastępuje się wyrazem „Stalinogród", w kol. 4 wyraz „Londyn" zastępuje się wyrazem „Beyrouth", w kol. 5 nad wyrazem „Fredericia" wpisuje się wyrazy „Londyn-Radio".

Poz. 79 Hong Kong w kol. 5 nad wyrazem „Londyn-Radio" wpisuje się wyrazy „Beyrouth-Radio".

Poz. 82 Indonezja, w kol. 5 nad wyrazami „Londyn-Radio" wpisuje się wyrazy „Beyrouth-Radio".

Poz. 84 Iran, w kol. 5 pomiędzy wyrazami „Londyn-Radio" i „Paryż-Radio" wpisuje się wyrazy „New York-Radio".

Poz. 92 Kamaran, w kol. 3 wyraz „Warszawa" zastępuje się wyrazem „Stalinogród", w kol. 4 wyraz „Londyn" zastępuje się wyrazem „Beyrouth", w kol. 5 nad wyrazem „Fredericia" wpisuje się wyrazy „Londyn-Radio".

Poz. 132 Mauritius, w kol. 5 nad wyrazem „Fredericia" wpisuje się wyrazy „Beyrouth-Radio".

Poz. 139 Mozambik, w kol. 3 wyraz „Warszawa" zastępuje się wyrazem „Stalinogród", w kol. 4 wyraz „Londyn" zastępuje się wyrazem „Beyrouth", w kol. 5 nad wyrazami „Paryż-Radio" wpisuje się wyrazy „Londyn-Radio".

Poz. 152 Nowa Zelandia, w kol. 5 nad wyrazami „Londyn-Radio" wpisuje się wyrazy „Beyrouth-Radio".

Poz. 169 Rodezja Południowa, w kol. 5 nad wyrazem „Fredericia" wpisuje się wyrazy „Beyrouth-Radio".

Poz. 170 Rodezja Północna, w kol. 5 nad wyrazem „Fredericia" wpisuje się wyrazy „Beyrouth-Radio".

Poz. 187 Somali Brytyjskie, w kol. 3 wyraz „Warszawa" zastępuje się wyrazem „Stalinogród", w kol. 4 wyraz „Londyn" zastępuje się wyrazem „Beyrouth", w kol. 5 nad wyrazem „Fredericia" wpisuje się wyrazy „Londyn-Radio".

Poz. 236 Wyspy Zielonego Przylądka, w kol. 3 wyraz „Warszawa" zastępuje się wyrazem „Stalinogród", w kol. 4 wyraz „Londyn" zastępuje się wyrazem „Beyrouth", w kol. 5 nad wyrazami „Paryż-Radio" wpisuje się wyrazy „Londyn-Radio".

166.

Opłata za doręczanie telegramów =xp=.

Za doręczenie telegramu =xp= lub przez =posłańca=, należy wypłacać posłańcowi 2,50 zł za każdy km drogi.

W związku z powyższym uchyla się ust. 1 zarządzenia podanego w Dz. P. i T. Nr. 5/53, poz. 41.

167.

Wykaz Nr 64 wydawnictw pozbawionych debitu pocztowego.

Zarządzeniem Naczelnego Dyrektora Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk został odebrany debit następujących czasopism:

L. p.	Tytuł czasopisma	Miejsce wydania	Język
288	Zwiastun Królestwa Bożego	Chicago, Ill. USA	polski

Z czasopismem tym należy postąpić według postanowień zawartych w okólniku PK 320 z dnia 18 listopada 1946 r. (Dziennik Urzędowy M. P. i T. Nr 18).

KOMUNIKATY:

168.

Opłacanie poświadczeń odbioru przy nadaniu i kasowanie znaczków.

Stwierdzono, że władze, urzędy i instytucje państwowe oraz sądy, przy wysyłaniu przesyłek listowych za poświadczeniem odbioru (doręczenia) w bardzo wielu przypadkach naklejają znaczek fioletowy za poświadczenie odbioru (doręczenia) na poświadczeniu zamiast na przesyłce. Tak naklejony znaczek nie jest widoczny i najczęściej nie ulega skasowaniu odciskiem datownika tak przez placówkę p. t. nadawczą jak i odbiorczą i wraca do nadawcy nieskasowany.

W celu zapobieżenia tego rodzaju przypadkom poleca się placówkom p. t.:

1) niezwłocznie poinformować miejscowe władze i urzędy państwowe, uprawnione do korzystania ze znaczków pocztowych do opłaty listów i kartek urzędowych (patrz spis władz i urzędów zał. do Dz. P. i T. Nr. 9 z 1953 r.), o sposobie uiszczenia opłaty za poświadczenie odbioru (doręczenia) i uprzedzić je, że nie będą przyjmowane do przewozu pocztowego przesyłki listowe za poświadczeniem odbioru (doręczenia), na których opakowaniu brak będzie znaczka opłaty za tę usługę;

2) w przypadku nadejścia do placówki p. t. oddawczej poświadczenia odbioru (doręczenia) z niewłaściwie naklejonym i skasowanym znaczkiem należy znaczek skasować przez przekreślenie na krzyż atramentem lub ołówkiem atramentowym po uprzednim zwilżeniu powierzchni znaczkna.

169.

Uzupełnienie spisu władz i urzędów.

W spisie władz i urzędów uprawnionych do opłacania listów i kartek pocztowych znaczkami pocztowymi do opłaty przesyłek urzędowych, stanowiącym załącznik do Dziennika P. i T. Nr 9 z 1953 r. w poz. 20 „Ministerstwo Handlu Wewnętrznego" na końcu dopisuje się:

„Powiatowe i Wojewódzkie Inspektoraty Państwowej Inspekcji Handlowej,

Inspektoraty Państwowej Inspekcji Handlowej na m. st. Warszawę i m. Łódź — oraz na miasta wydzielone".

170.

WYKAZ

uruchomionych, projektowanych do uruchomienia i zwinięcia placówek p. t.

Klasa i rodzaj jednostki eksploatacyjnej	Nazwa placówki p. t.	Numer sytuacyjny pola dla telefonu i paczek	Punkt wymiany i odcinek komunikacyjny	Godziny służbowe w dziale telekomunikacyjnym	Województwo i powiat	Dyrekcja Okręg. P. i T.	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8
Ag.	Bieździatka	76—53	Kołaczyce	8—11, 15—16	Rz. Jasło	Rz.	ur. 21.6.53 r.
Ag.	Borsk	29—29	Wiele	8— 9, 12—15	Bd. Chojnice	Bd.	ur. 1.6.53 r.
Ag.	Czołomyje	49—60	Mordy, Siedlce-Czeremcha	10,30–13,30	Wr. Siedlce	Wr.	ur. 30.6.53 r.
Ag.	Gącz	43—26	Łopienno st. k., Gniezno-Nakło n/Notecią	11—15	Bd. Żnin	Bd.	ur. 11.6.53 r.
Ag.	Gnojnica	73—54	Ropczyce	8—11, 15—16	Rz. Dębica	Rz.	ur. 21.6.53 r.
IV	Jasło 2 (Dworzec kol.)	76—53	Jasło 1	L	Rz. Jasło	Rz.	ur. 1.7.53 r.
V	Komorów k. Pruszkowa	49—48	Pruszków	8—15	Wr. Pruszków	Wr.	ur. 30.6.53 r.
poś.	Kuriany	39—65	Białystok 1	L/2	Bł. Białystok	Bł.	ur. 30.6.53 r.
VII	Leszno k. Przasnysza	40—49	Ciechanów 2 i Przasnysz	8—15	Wr. Przasnysz	Wr.	ur. 30.6.53 r.
VII	Łękawa	59—38	Piotrków Tryb. 1	8—15	Łd. Piotrków	Łd.	ur. 30.6.53 r.
VI	Łódź 31 (ul. Bystrzycka)	54—39	Łódź 2	8—11, 16—20	Łd. Łódź (miasto)	Łd.	—
Ag.	Myczków k. Leska	81—59	Hoczew k. Leska	8—12	Rz. Lesko	Rz.	ur. 21.6.53 r.
VII	Oporów k. Kutna	48—40	Kutno 2	8—15	Łd. Kutno	Łd.	ur. 30.6.53 r.
Ag.	Orzechowce	75—62	Żurawica	8—12	Rz. Przemyśl	Rz.	ur. 21.6.53 r.
Ag.	Przytuły Stare	39—54	Ostrołęka 2	11—15	Wr. Ostrołęka	Wr.	ur. 30.6.53 r.
Ag.	Rostkowo k. Przasnysza	40—48	Przasnysz	8—12	Wr. Przasnysz	Wr.	ur. 30.6.53 r.
Ag.	Rusków k. Siedlec	48—61	Łysów k. Siedlec	8—11	Wr. Siedlce	Wr.	ur. 30.6.53 r.
Ag.	Rząśnik k. Pułtuska	43—52	Obryte	8—12	Wr. Pułtusk	Wr.	ur. 30.6.53 r.
VII	Sancygniów	69—45	Pińczów	8—15	Kl. Pińczów	Kl.	ur. 1.6.53 r.
VII	Sokolniki k. Ozorkowa	51—38	Ozorków 2	8—15	Łd. Łęczyca	Łd.	ur. 11.6.53 r.
Ag.	Sowia Wola	47—47	Czosnów	14—16	Wr. Nowy Dwór	Wr.	ur. 30.6.53 r.
Ag.	Strachocina	78—57	Zarszyn, Jasło-Zagórz	8—11, 15—16	Rz. Sanok	Rz.	ur. 21.6.53 r.
poś.	Studzianki k. Białegostoku	37—65	Supraśl	L/2	Bł. Białystok	Bł.	ur. 30.6.53 r.
Ag.	Sucha Struga	52—48	Tarczyn k. Warszawy	8—12	Wr. Grójec	Wr.	ur. 30.6.53 r.

VII	Szydłowo k. Mławy	39—46	Mława 2	8—15	Wr. Mława	Wr.	ur. 30.6.53 r.
Ag.	Urzejowice	73—60	Przeworsk	8—12	Rz. Przeworsk	Rz.	ur. 21.6.53 r.
Ag.	Węglówka	76—55	Korczyna	8—12	Rz. Krosno	Rz.	ur. 21.6.53 r.
VII	Wiśniewo k. Mławy	39—45	Mława 2	8—15	Wr. Mława	Wr.	ur. 30.6.53 r.
VII	Zembrze	37—41	Brodnica	8—15	Bd. Brodnica	Bd.	ur. 1.6.53 r.

171.

Przedruk uchwały Nr. 392 Rady Ministrów z dnia 30 maja 1953 r. w sprawie poddania kontroli dewizowej przesyłek pocztowych.

W niniejszym numerze Dziennika Poczty i Telekomunikacji zamieszcza się przedruk uchwały Nr. 392 Rady Ministrów z dnia 30 maja 1953 r. w sprawie poddania kontroli dewizowej przesyłek pocztowych (Mon. Pol. Nr A — 59, poz. 740).

Uchwała weszła w życie z dniem 5 lipca 1953 r.

Równocześnie straciła moc instrukcja Ministra Skarbu z dnia 21 maja 1948 r. wydana w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów w sprawie wykonywania przez urzędy pocztowo-celne i urzędy pocztowe przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie krajowymi i zagranicznymi środkami płatniczymi (Instrukcja Pocztowo Dewizowa ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Min. P. i T. Nr. 14, poz. 32).

Przedruk

U C H W A Ł A Nr 392
RADY MINISTRÓW
z dnia 30 maja 1953 r.
w sprawie poddania kontroli dewizowej przesyłek pocztowych.

Na podstawie art. 36 ustawy dewizowej (Dz. U. z 1952 r. Nr 21, poz. 133) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Przesyłki listowe, listy z podaną wartością oraz paczki pocztowe zwykłe lub z podaną wartością wysyłane za granicę poddaje się kontroli dewizowej.

2. Kontroli dewizowej poddaje się również przesyłki pocztowe wymienione w ust. 1 z zawartością towarów, nadsyłane z zagranicy.

3. Nie podlegają kontroli dewizowej te przesyłki spośród wymienionych w ust. 1 i 2, którym przysługuje nietykalność z mocy przepisów prawa międzynarodowego.

§ 2. Minister Finansów może w przypadkach szczególnych zwolnić określone przesyłki spośród wymienionych w § 1 ust. 1 i 2 od kontroli dewizowej.

§ 3. Przesyłki pocztowe, o których mowa w § 1 ust. 1, mogą być nadawane na poczcie tylko w stanie otwartym; zawartość ich podlega okazaniu w chwili nadania w placówce pocztowej.

§ 4. Wysyłanie pocztą za granicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych, papierów wartościowych, świadectw udziałowych, książeczek oszczędnościowych i wkładkowych oraz złota i platyny, kamieni szlachetnych i klejnotów określonych w przepisach dewizowych może być dokonywane:

1) wyłącznie na podstawie zezwolenia dewizowego właściwej władzy (indywidualnego lub ogólnego) na wywóz tych wartości pocztą i

2) tylko w listach poleconych lub listach i paczkach z podaną wartością.

§ 5. 1. Banki, posiadające uprawnienia dewizowe (banki uprawnione) mogą wysyłać za granicę w listach poleconych lub listach i paczkach z podaną wartością, nadawanych na poczcie w stanie zamkniętym:

1) zagraniczne środki płatnicze bez zezwolenia dewizowego na ich wywóz stosownie do posiadanych uprawnień dewizowych,

2) inne wartości wymienione w § 4 — tylko za zezwoleniem dewizowym na wywóz.

2. Przesyłki, o których mowa w ust. 1 mogą być nadawane na poczcie tylko za pomocą oddzielnej książki nadawczej, z podaniem w rubryce „Uwagi" dokładnej zawartości przesyłki, a gdy wysłanie odbywa się za zezwoleniem — nadto numeru i daty zezwolenia (indywidualnego lub ogólnego).

§ 6. 1. Nadsyłane z zagranicy przesyłki listowe z zawartością towarów oraz paczki pocztowe zwykłe lub z podaną wartością mogą być doręczane adresatom dopiero po dokonaniu kontroli dewizowej, a jeżeli zawierają wartości, których przywóz uzależniony jest od indywidualnego zezwolenia dewizowego — dopiero po przedstawieniu takiego zezwolenia przez odbiorcę przesyłki.

2. Jeżeli zezwolenie nie zostanie przedstawione w terminie 30 dni, przesyłkę należy traktować jako niedoręczalną. Termin ten może być na uzasadnione żądanie adresata przedłużony przez organy kontroli dewizowej.

§ 7. Przepisy niniejszej uchwały nie mają zastosowania do przesyłek pocztowych, których nadawcą bądź odbiorcą jest Narodowy Bank Polski — Centrala w Warszawie lub których odbiorcą jest Bank Handlowy w Warszawie S. A. lub Bank Polska Kasa Opieki S. A.

§ 8. Czynności kontroli dewizowej listowych przesyłek pocztowych nie mogą naruszać tajemnicy korespondencji.

§ 9. Tryb wykonywania kontroli dewizowej ustala instrukcja, stanowiąca załącznik do niniejszej uchwały.

§ 10. Do kontroli dewizowej przesyłek pocztowych nie wymienionych w § 1 oraz przekazów pocztowych wysyłanych za granicę mają zastosowanie osobne przepisy.

§ 11. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom: Finansów, Handlu Zagranicznego oraz Poczt i Telegrafów.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW
B. BIERUT

Załącznik do uchwały Nr 392 Rady Ministrów z dnia 30 maja 1953 r. (poz. 740).

I N S T R U K C J A
w sprawie trybu wykonywania kontroli dewizowej w ruchu pocztowym.
(Instrukcja pocztowo-dewizowa).

§ 1. Postanowienia zamieszczone pod tytułami I—1 i II—1 instrukcji obejmują całokształt ograniczeń dewizowych obowiązujących w dniu wejścia w życie uchwały Nr 392 Rady Ministrów z dnia 30 maja 1953 r. (Monitor Polski Nr A—59, poz. 740), których przestrzeganie w ruchu pocztowym podlega kontroli dewizowej.

I. WYSYŁANIE (WYWÓZ) POCZTĄ ZA GRANICĘ WARTOŚCI OBJĘTYCH DEWIZOWYMI OGRANICZENIAMI WYWOZU.

1. Zakres ograniczeń.

§ 2. Zabronione jest bez zezwolenia dewizowego wysyłanie (wywóz) za granicę:

1) krajowych (opiewających na walutę polską) i zagranicznych (opiewających na walutę obcą) środków płatniczych:

a) pieniędzy (banknotów i monet) mających obieg ustawowy lub ustawowo wymienialnych, niezależnie od wysokości sumy,

b) biletów skarbowych,

c) czeków i weksli, choćby wystawionych in blanco, tj. zawierających tylko podpis wystawcy, również przeterminowanych, bez względu na to, czy są protestowane czy nieprotestowane,

d) asygnat kasowych, akredytyw, poleceń wypłaty i przekazów czyli zleceń dokonania wypłaty osobie w takim dokumencie imiennie wymienionej lub okazicielowi dokumentu, wystawionych przez instytucje państwowe, jednostki gospodarki uspołecznionej albo inne osoby prawne lub fizyczne, bez względu na to, czy zlecenia te są wystawione na specjalnych blankietach (typu wekslowego lub czekowego), czy na papierze firmowym lub niefirmowym,

e) wystawionych w kraju pocztowych międzynarodowych kuponów na odpowiedź:

2) emitowanych w kraju lub za granicą papierów wartościowych procentowych lub dywidendowych, jak akcje, obligacje, listy zastawne, skrypty dłużne oprocentowane oraz kuponów od tych papierów,

3) świadectw udziałowych, wystawionych w kraju lub za granicą oraz notarialnych odpisów tych świadectw;

4) krajowych i zagranicznych książeczek oszczędnościowych lub wkładkowych oraz notarialnych odpisów tych książeczek,

5) złota i platyny we wszelkiej postaci: surowca, sztab, monet zarówno stanowiących w jakimkolwiek kraju ustawowy środek płatniczy, jak i nie mających nigdzie obiegu ustawowego, wyrobów użytkowych (nie wyłączając wyrobów i półfabrykantów dentystycznych) zarówno zdatnych jak i nie zdatnych do użytku bez zmiany ich postaci oraz wyrobów zazwyczaj ze złota lub platyny nie wytwarzanych,

6) kamieni szlachetnych, jak: brylanty, diamenty, szmaragdy, rubiny, szafiry i perły naturalne, oraz klejnotów, tj. przedmiotów wykonanych z kamieni szlachetnych w połączeniu ze złotem lub platyną.

§ 3. 1. Narodowy Bank Polski jest uprawniony do wysyłania pocztą za granicę wartości, o których mowa w § 2 pkt 1 — 4 oraz złota i platyny w postaci monet i sztab bez zezwolenia dewizowego.

2. Banki uprawnione mogą wysyłać pocztą za granicę wszelkie zagraniczne środki płatnicze (§ 2 pkt. 1) bez zezwolenia dewizowego, stosownie do posiadanych uprawnień dewizowych. Bankami uprawnionymi (posiadającymi uprawnienia dewizowe) są: Bank Handlowy w Warszawie S. A. i Bank Polska Kasa Opieki S. A.

§ 4. 1. Wysyłanie (wywóz) za granicę za pośrednictwem poczty wartości wymienionych w § 2 pkt 1 — 4, monet złotych i platynowych, sztab złota oraz złota, platyny i klejnotów w postaci wyrobów stanowiących przedmiot osobistego użytku osoby wysyłającej odbywać się może tylko na podstawie zezwoleń dewizowych:

1) ogólnych, udzielonych przez Ministra Finansów, albo

2) indywidualnych, udzielonych przez Narodowy Bank Polski, wystawionych na przepisowym formularzu (wzór Nr 1) — zawierających stwierdzenie, że wysłanie (wywóz) wartości ma się odbyć pocztą.

2. Dokumentem równoznacznym z zezwoleniem Narodowego Banku Polskiego jest zaświadczenie banku uprawnionego o udzieleniu zezwolenia przez Narodowy Bank Polski, wystawione na przepisowym formularzu (wzór Nr 2).

3. Zezwolenie na wysłanie pocztą za granicę weksli i czeków powinno być na nich uwidocznione przez oddział Narodowego Banku Polskiego lub bank uprawniony w formie adnotacji wskazującej na zezwolenie i jego treść, podpisanej pod stemplem firmowym banku.

Nie dotyczy to zwracanych za granicę weksli i czeków, które były nadesłane do kraju w celu zainkasowania.

§ 5. Wyznaczona przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego centrala handlu zagranicznego może wysyłać za granicę za pośrednictwem poczty złoto we wszelkiej postaci z wyjątkiem monet i sztab, platynę we wszelkiej postaci oraz kamienie szlachetne i klejnoty na podstawie dewizowych zezwoleń indywidualnych udzielonych przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego w formie pozwoleń wywozu, zawierających stwierdzenie, że wysyłanie (wywóz) wartości ma się odbyć pocztą.

2. Kontrola dewizowa przesyłek z Polski za granicę.

§ 6. 1. Organa pocztowe nie mogą przyjmować do przewozu za granicę:

1) przesyłek w stanie zamkniętym — z wyjątkiem przesyłek, o których mowa w §§ 5 i 7 uchwały,

2) listów zwykłych i paczek zwykłych, zawierających wartości objęte dewizowymi ograniczeniami wywozu,

3) listów poleconych oraz listów i paczek z podaną wartością, zawierających takie wartości — bez zezwolenia dewizowego na ich wywóz pocztą — z wyjątkiem przesyłek, o których mowa w § 5 ust. 1 pkt. 1 i § 7 uchwały.

2. W przypadku stwierdzenia, że list zwykły został nadany bez zachowania wymagań przewidzianych w § 3 uchwały, placówka pocztowa wzywa nadawcę do ich dopełnienia, a w razie nieuczynienia zadość wezwaniu w określonym terminie, list zwraca nadawcy.

3. Jeżeli na liście zamkniętym nadawca nie został wymieniony, placówka pocztowa kieruje taki list do Urzędu Niedoręczalnych Przesyłek w Poznaniu dla dokonania tam otwarcia i sprawdzenia zawartości oraz postąpienia w myśl § 11 ust. 1. Jeżeli list zawiera wartości dopuszczalne do wywozu tylko na podstawie indywidualnego zezwolenia dewizowego — Urząd Niedoręczalnych Przesyłek stosuje odpowiednio postanowienia § 15 ust. 3, spisując protokół w 2-ch egzemplarzach.

§ 7. Listy zwykłe i polecone, listy z podaną wartością oraz paczki zwykłe i z podaną wartością, nie mieszczące w sobie towarów, przeznaczone do wysłania za granicę i nadawane na poczcie w stanie otwartym sprawdza w sposób nie naruszający tajemnicy korespondencji przyjmujący pracownik pocztowy, zwracając uwagę, czy nie zawierają środków płatniczych, złota, papierów wartościowych lub innych wartości objętych dewizowymi ograniczeniami wywozu (§ 2).

§ 8. 1. Jeżeli przesyłki, o których mowa w § 7, zawierają środki płatnicze, złoto, papiery wartościowe lub inne wartości podlegające ograniczeniom wywozu, przyjmujący pracownik poczty, w razie braku zezwolenia ogólnego, powinien zażądać od nadawcy złożenia zezwolenia Narodowego Banku Polskiego lub zaświadczenia banku uprawnionego o udzieleniu zezwolenia przez Narodowy Bank Polski (§ 4) bądź pozwolenia Ministerstwa Handlu Zagranicznego (§ 5) i stwierdzić:

1) czy zezwolenie (zaświadczenie) jest ważne,

2) czy nadawca wysyła te wartości, które wymieniono w zezwoleniu (zaświadczeniu) i czy weksle lub czeki są opatrzone adnotacją o zezwoleniu,

3) czy wysyłana kwota pieniężna lub inna wartość nie przekracza kwoty lub wartości określonej w zezwoleniu (zaświadczeniu),

— oraz stwierdzić tożsamość osoby, zgłaszającej się celem nadania przesyłki (listu poleconego, listu lub paczki z podaną wartością).

2. Stwierdzenie tożsamości należy odnotować w księdze przyjęć w rubryce „nadawca", podając imię i nazwisko osoby zgłaszającej się celem nadania przesyłki oraz nazwę dokumentu legitymacyjnego, nazwę instytucji, która dokument wystawiła, numer i datę wystawienia. Nie zwalnia to od obowiązku odnotowania w księdze przyjęć adresu nadawcy umieszczonego na przesyłce, jeżeli nadawcą jest osoba inna, niż zgłaszający się z przesyłką celem jej nadania.

3. Stwierdzenie tożsamości osoby nadającej przesyłkę nie jest wymagane, gdy przesyłkę na podstawie zezwolenia ogólnego nadaje przy pomocy odzielnej książki nadawczej bank uprawniony.

§ 9. 1. Przy nadawaniu w placówce pocztowej przesyłek pocztowych mieszczących w sobie towary, przyjmujący przesyłkę pracownik pocztowy obowiązany jest zapytać nadającego, czy przesyłka zawiera wartości objęte dewizowymi ograniczeniami wywozu.

2. Jeżeli według oświadczenia nadającego, list polecony albo list lub paczka z podaną wartością zawiera, oprócz towarów, także wartości podlegające dewizowym ograniczeniom wywozu, pracownik pocztowy, jeżeli nie istnieje zezwolenie dewizowe ogólne, powinien zażądać zezwolenia indywidualnego i po złożeniu zezwolenia sprawdzić te wartości, stosując odpowiednio postanowienia § 8.

3. Zezwolenie dewizowe lub oświadczenie, składane przy nadawaniu przesyłek, o których mowa w ust. 1, placówka pocztowa przesyła organom celnym, właściwym do przeprowadzania kontroli dewizowej tych przesyłek.

§ 10. Czynności związane z opakowaniem i zamknięciem przesyłki, wykonuje nadawca w nieprzerwanej obecności pracownika pocztowego przyjmującego przesyłkę.

§ 11. 1. Na dowód przeprowadzonej kontroli listów zwykłych i poleconych oraz listów i paczeń z podaną wartością — nie zawierających towarów — pracownik pocztowy umieszcza na stronie adresowej przyjętej przesyłki, w prawym dolnym rogu, odcisk datownika oraz swój podpis.

2. Przesyłki banków uprawnionych, nadawane w stanie zamkniętym, stosownie do przepisu § 5 uchwały w sprawie poddania kontroli dewizowej przesyłek pocztowych, powinny być opatrzone na stronie adresowej odciskiem stempla: „Wolne od kontroli dewizowej w myśl § 5 uchw. o kontr. dewiz.".

§ 12. Na zezwoleniu (zaświadczeniu) pracownik pocztowy notuje rodzaj i znamiona przesyłki (list polecony, list lub paczka z podaną wartością) i umieszcza swój podpis oraz odcisk datownika, po czym zwraca zezwolenie (zaświadczenie), jeżeli jest ono wykorzystane w całości, do instytucji wystawiającej, a w przypadku przewidzianym w § 9 — przesyła do właściwego urzędu celnego.

§ 13. 1. W razie stwierdzenia przez urząd pośredniczący w przewozie lub urząd wymiany, że przesyłka listowa zwykła, polecona lub z podaną wartością, albo paczka z podaną wartością wysyłana z Polski za granicę — nie zawierająca towarów — nie posiada odcisku datownika świadczącego o dokonaniu kontroli dewizowej, ani stempla, iż jest wolna od kontroli dewizowej, przesyłkę należy zwrócić do placówki nadania, celem przeprowadzenia kontroli w obecności nadawcy.

2. Urzędy pośredniczące w przewozie i urzędy wymiany, mające siedzibę w tej samej miejscowości, co pocztowa placówka nadania, przesyłek placówce nadania nie zwracają, lecz same wzywają nadawców i przeprowadzają kontrolę w ich obecności.

§ 14. Kontrolę dewizową przesyłek pocztowych zawierających towary, a przeznaczonych za granicę, przeprowadzają organy celne przy odprawie celnej wywozowej. Dotyczy ona paczek pocztowych zwykłych lub z podaną wartością oraz przesyłek listowych zwykłych, poleconych lub z podaną wartością.

§ 15. 1. Kontrolę dewizową przesyłek, o których mowa w § 14, organy celne przeprowadzają w trybie rewizji celnej, z zachowaniem przy tym przepisów ust. 2.

2. Pracownicy celni przy dokonywaniu odprawy celnej przesyłek pocztowych wysyłanych za granicę powinni sprawdzać, czy wśród przedmiotów, znajdujących się w przesyłkach nie są umieszczone wartości objęte dewizowymi ograniczeniami wywozu.

3. Jeżeli w przesyłce zostaną ujawnione wartości zapakowane w sposób nie wskazujący na zamiar nadawcy ukrycia ich od rewizji (np. w przypadku wymienienia ich w dokumentach przewozowych lub deklaracjach celnych), należy zażądać od nadawcy dostarczenia zezwolenia dewizowego. Zezwolenia dewizowe, po odnotowaniu na nich faktu całkowitego wykorzystania podlegają zwrotowi do instytucji wystawiającej.

4. Jeżeli natomiast w przesyłce pocztowej zostaną ujawnione wartości objęte dewizowymi ograniczeniami wywozu, zapakowane w sposób wskazujący na zamiar nadawcy ukrycia ich od rewizji (na co m. in. wskazywać może niewymienienie ich w dokumentach przewozowych lub deklaracjach celnych) organy celne wydzielą te wartości z przesyłki, zajmą je i sporządzą protokół karny w 3 egzemplarzach, podając w nim wszystkie okoliczności towarzyszące wykryciu przestępstwa, który to protokół podpisują również uczestniczący w rewizji pracownicy pocztowi. Jeden egzemplarz protokółu wraz z zawiadomieniem o wykryciu przestępstwa dewizowego należy przesłać niezwłocznie do właściwej miejscowo jednostki Milicji Obywatelskiej, drugi — do urzędu wymiany, a trzeci pozostawić w aktach urzędu celnego. Zajęte wartości należy złożyć do depozytu w najbliższym oddziale Narodowego Banku Polskiego do dyspozycji prokuratury oraz władz sądowych, dowód zaś złożenia do depozytu przesłać jednostce Milicji Obywatelskiej, do której skierowano doniesienie o wykryciu przestępstwa.

II. SPROWADZANIE (PRZYWÓZ) POCZTĄ Z ZAGRANICY WARTOŚCI OBJĘTYCH DEWIZOWYMI OGRANICZENIAMI PRZYWOZU.

1. Zakres ograniczeń.

§ 16. Zabronione jest bez zezwolenia dewizowego sprowadzanie (przywóz) z zagranicy w przesyłkach pocztowych:

1) pieniędzy mających w Polsce obieg ustawowy (banknotów i monet),

2) złota i platyny w postaci:

a) monet, zarówno stanowiących w jakimkolwiek kraju ustawowy środek płatniczy, jak i nie mających nigdzie obiegu ustawowego, z wyjątkiem monet bitych przed rokiem 1850 i mających zarazem charakter zabytkowy,

b) sztab,

c) niezdatnych wskutek uszkodzenia do użytku bez zmiany ich postaci wyrobów użytkowych ze złota lub platyny (również wykonanych w połączeniu z kamieniami szlachetnymi: brylantami, diamentami, szmaragdami, rubinami, szafirami lub perłami naturalnymi czyli klejnotów) — tj. przedmiotów zazwyczaj ze złota lub platyny wytwarzanych (obrączek, pierścionków, broszek, bransoletek, łańcuszków i innej biżuterii, medalików, krzyżyków i innych przedmiotów kultu religijnego, medali, medalionów, orderów, wyrobów artystycznych itp.), protez i innych wyrobów dentystycznych oraz półfabrykatów używanych w praktyce dentystycznej — w takim stopniu uszkodzonych, że bez zmiany ich postaci w drodze chemicznego lub mechanicznego przerobu nie są one zdatne do użytku;

d) przedmiotów zazwyczaj ze złota lub platyny nie wytwarzanych (tj. rodzajowo innych, niż wymienione wyżej w pkt c) — zarówno zdatnych, jak i niezdatnych do użytku bez zmiany ich postaci;

e) surowca;

3) kamieni szlachetnych zarówno oprawionych jak i nie oprawionych, z wyjątkiem zdatnych do użytku klejnotów.

§ 17. 1. Sprowadzanie (przywóz) z zagranicy w przesyłkach pocztowych wartości wymienionych w § 16 pkt. 1) monet złotych i platynowych oraz sztab złota odbywać się może tylko na podstawie zezwoleń dewizowych:

1) ogólnych, udzielonych przez Ministra Finansów albo

2) indywidualnych, udzielonych przez Narodowy Bank Polski, wystawionych na przepisowym formularzu (wzór Nr 3 —) zawierających stwierdzenie, iż sprowadzenie (przywóz) wartości ma nastąpić pocztą.

2. Dokumentem równoznacznym z zezwoleniem Narodowego Banku Polskiego jest zaświadczenie banku uprawnionego o udzieleniu zezwolenia przez Narodowy Bank Polski, wystawione na przepisowym formularzu (wzór Nr 4).

§ 18. Wyznaczona przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego centrala handlu zagranicznego może sprowadzać z zagranicy za pośrednictwem poczty złoto we wszelkiej postaci z wyjątkiem monet i sztab, platynę we wszelkiej postaci oraz kamienie szlachetne i klejnoty na podstawie dewizowych zezwoleń indywidualnych, udzielonych przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego w formie pozwoleń przywozu, zawierających stwierdzenie, że przywóz wartości ma nastąpić pocztą.

2. Kontrola dewizowa przesyłek nadesłanych z zagranicy.

§ 19. 1. Nadsyłane z zagranicy przesyłki pocztowe z zawartością towarów podlegającą kontroli dewizowej przy odprawie celnej przywozowej dokonywanej w urzędach celnych.

2. Przesyłki listowe, wzbudzające podejrzenie, iż zawierają złoto, platynę lub inne wartości objęte dewizowymi ograniczeniami przywozu (§ 16) powinny urzędy wymiany, w których otwieranie przesyłek listowych odbywa się bez udziału organów celnych, kierować do właściwych urzędów celnych.

3. Kwalifikowanie do odprawy celnej przesyłek listowych w urzędach wymiany, przy których czynny jest urząd celny, należy do kompetencji organów celnych.

4. Jeżeli przesyłki wymienione w ust. 1 nadejdą do urzędu oddawczego, a brak jest w nich znamion odprawy celnej, należy je zwrócić do właściwego urzędu celnego.

§ 20. Kontrolę dewizową przesyłek, o których mowa w § 19, przeprowadzają organy celne w trybie przewidzianym dla rewizji celnej, stosując przy tym przepisy §§ 21 — 24, a w razie ujawnienia w przesyłce wartości objętych dewizowymi ograniczeniami przywozu, zapakowanych w sposób wskazujący na zamiar nadawcy ukrycia ich od rewizji — przepisy § 15 ust. 4.

§ 21. 1. Przesyłki pocztowe zawierające wartości objęte dewizowymi ograniczeniami przywozu: złoto, platynę lub kamienie szlachetne (§ 16 punkty 2 i 3) mogą być wydawane adresatom jedynie w oparciu o zezwolenie dewizowe ogólne Ministra Finansów na ich przywóz pocztą, a w braku takiego zezwolenia tylko po przedstawieniu indywidualnego zezwolenia Narodowego Banku Polskiego (zaświadczenia banku uprawnionego — § 17) bądź pozwolenia Ministerstwa Handlu Zagranicznego (§ 18).

2. Do czasu przedstawienia zezwolenia (zaświadczenia) urząd pocztowy odaje przesyłkę za potwierdzeniem odbioru do depozytu najbliższemu Oddziałowi Narodowego Banku Polskiego.

3. Po przedstawieniu zezwolenia (zaświadczenia), urząd pocztowy podejmuje przesyłkę z depozytu i po załatwieniu formalności przez organy celne zarządza jej doręczenie adresatowi.

4. Zezwolenie (zaświadczenie) po wykorzystaniu urząd celny opatruje swoją pieczęcią i datą, po czym zwraca instytucji wystawiającej.

5. O ile zezwolenie nie zostanie przedstawione w terminie 30 dni lub w terminie dodatkowym wyznaczonym na żądanie adresata, z przesyłką postępuje się w sposób przewidziany dla przesyłek niedoręczalnych.

§ 22. 1. W razie stwierdzenia w toku kontroli, że przesyłka z zagranicy zawiera takie wartości, których posiadanie w kraju jest bez zezwolenia zabronione:

1) pieniądze mające za granicą obieg ustawowy (banknoty lub monety),

2) opiewające na walutę obcą: weksle, czeki, asygnaty kasowe, akredytywy, polecenia wypłat lub przekazy,

3) złoto lub platynę w postaci:

a) monet — z wyjątkiem monet bitych przed rokiem 1850 i mających zarazem charakter numizmatów,

b) sztab,

c) przedmiotów zazwyczaj ze złota lub platyny nie wytwarzanych,

d) surowca

— organy celne sporządzają w 3-ch egzemplarzach pouczenie (wzór Nr 5).

2. Oryginał pouczenia należy dołączyć do przesyłki, czyniąc o tym odpowiednią wzmiankę w dokumencie odprawy celnej, jedną kopię przesłać do Narodowego Banku Polskiego — Departament Zagraniczny w Warszawie, drugą zaś pozostawić w aktach.

3. W przypadkach, gdy adresat odmawia przyjęcia nadesłanych w przesyłce z zagranicy wartości wymienionych w pouczeniu, urząd pocztowy zamieszcza na oryginale pouczenia odpowiednią adnotację, po czym przesyła ją do Narodowego Banku Polskiego; przesyłkę pocztową kieruje urząd pocztowy do właściwego urzędu wymiany, celem zwrócenia jej do urzędu nadania.

§ 23. 1. W razie stwierdzenia w toku kontroli, że przesyłka z zagranicy, zawiera pieniądze, mające w Polsce obieg ustawowy (banknoty lub monety), należy pieniądze takie w każdym przypadku z przesyłki wydzielić i zająć, sporządzając na te okoliczności protokół w 2-ch egzemplarzach.

2. Jeden egzemplarz protokółu należy przesłać miejscowo właściwej jednostce Milicji Obywatelskiej, a zajęte pieniądze złożyć do depozytu w myśl ogólnie obowiązujących w tym względzie przepisów.

§ 24. Ujawnione w przesyłce wartości zarówno objęte dewizowymi ograniczeniami przywozu (§ 16), jak i nie objęte tymi ograniczeniami, lecz których posiadanie w kraju jest zabronione (§ 22), organy celne wymieniają szczegółowo w dokumencie odprawy celnej.

III. CZĘŚCIOWE WYKORZYSTANIE ZEZWOLEŃ.

§ 25. 1. Gdy posiadacz zezwolenia (zaświadczenia) wysyła wartości zagranicę lub sprowadza je z zagranicy nie jednorazowo tzn. w całej wysokości, na jaką opiewa zezwolenie (zaświadczenie), lecz częściowo, pracownik pocztowy bądź celny dokonujący kontroli dewizowej notuje każdorazowo, na przedniej stronie zezwolenia (zaświadczenia), ilość i wysokość wysyłanych lub sprowadzanych wartości, umieszczając odcisk datownika i swój podpis, a zezwolenie (zaświadczenie) zatrzymuje w urzędzie.

2. Po upływie terminu ważności zezwolenia (zaświadczenia) choćby tylko częściowo wykorzystanego, nie może ono być podstawą do przyjęcia jakichkolwiek przesyłek za granicę lub z zagranicy.

3. Zezwolenie (zaświadczenie), wykorzystywane przez uprawnionego częściowo, organ kontrolujący zwraca instytucji wystawiającej dopiero po całkowitym wykorzystaniu zezwolenie (zaświadczenia) przed upływem jego terminu ważności, a gdy całkowite wykorzystanie w tym terminie nie nastąpiło — z upływem terminu ważności.

IV. PRZESYŁKI ZWOLNIONE UCHWAŁĄ OD KONTROLI.

§ 26. W myśl § 1 ust. 3 uchwały nie podlegają kontroli dewizowej przesyłki pocztowe urzędowe wymienione w § 15 pkt b) i pkt c) Instrukcji Ministra Skarbu z dnia 24 września 1938 r. wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie postępowania przy odprawie celnej przedmiotów, przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorialności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misji zagranicznych specjalnych oraz obcych urzędów konsularnych (Mon. Pol. Nr 229, poz. 500) — jeżeli odpowiadają warunkom w tej Instrukcji wymienionym.

V. POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

§ 27. Z dniem wejścia w życie uchwały, postanowienia Instrukcji Ministra Skarbu z dnia 21 maja 1948 r., wydanej w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów w sprawie wykonywania przez urzędy pocztowe-celne i urzędy pocztowe przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie krajowymi i zagranicznymi środkami płatniczymi — Instrukcji Pocztowo-Dewizowej (Mon. Pol. Nr. 55, poz. 310) nie mają zastosowania.

NARODOWY BANK POLSKI

Załącznik do § 4 ust. 1 Instrukcji
Wzór Nr 1

Nr ...., dnia .... 195 r.

Zezwolenie

Narodowy Bank Polski zezwala Ob. (Firmie) ....

na wysłanie (wywóz) pocztą za granicę następujących wartości: ....

....

Zezwolenie ważne jest do dnia .... 195 r.

Stempel placówki pocztowej
lub celnej

m. p. ....
podpisy

Data ....

Uwaga: Placówki pocztowe lub celne opatrzą zezwolenie po wykorzystaniu swoją pieczęcią oraz datą i zwrócą je Narodowemu Bankowi Polskiemu

---

....
Nazwa Banku uprawnionego

Załącznik do § 4 ust. 2 Instrukcji
Wzór Nr 2

Nr ...., dnia .... 195...... r.

Zaświadczenie

.... stwierdza, że Narodowy Bank Polski
(nazwa banku)

decyzją z dnia .... 195 r. Nr .... zezwol

Ob. (Firmie) ....

na wysłanie (wywóz) pocztą za granicę następujących wartości: ....

....

Zaświadczenie ważne jest do dnia .... 195 r.

m. p. ....
podpisy

Stempel placówki pocztowej
lub celnej

Data ....

Uwaga: placówki pocztowe lub celne opatrzą zaświadczenie po wykorzystaniu swoją pieczęcią oraz datą i zwrócą je instytucji wystawiającej.

Załącznik do § 17 ust. 1 Instrukcji
Wzór Nr 3

NARODOWY BANK POLSKI

Nr ...., dnia .... 195..... r.

Zezwolenie

Narodowy Bank Polski zezwala Ob. (Firmie) ....

....

na sprowadzenie (przywóz) do kraju następujących wartości: ....

....

Stempel placówki celnej m. p. ....

Data .... (podpisy)

U w a g a: Placówki celne opatrzą zezwolenie po wykorzystaniu swoją pieczęcią oraz datą i zwrócą je Narodowemu Bankowi Polskiemu

---

Załącznik do § 17 ust. 2 Instrukcji
Wzór Nr 4

....
Nazwa banku uprawnionego
Nr ....

Zaświadczenie

.... stwierdza, że Narodowy Bank Polski decyzja z dnia .... 195.... r. Nr ....
nazwa banku

zezwolił Ob. (Firmie) .... na sprowadzenie (przywóz) do kraju następujących wartości

....

Stempel placówki celnej m. p. ....
Data .... (podpisy)

U w a g a: Placówki celne opatrzą zaświadczenie po wykorzystaniu swoją pieczęcią oraz datą i zwrócą je instytucji wystawiającej.

Załącznik do § 22 ust. 1 Instrukcji
Wzór Nr 5

....
Stempel urzędu celnego

Nr ...., dnia .... 195..... r

Obywatej (Firma) ....

zam. ....
(dokładny adres)

Pouczenie

Stosownie do przepisu § 33 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. Nr 21, poz. 37) jest Obywatel (Firma) zobowiązany(a) p o d o d p o w i e d z i a l n o ś c i ą k a r n ą otrzymane w tej przesyłce nadanej w ....
(kraj, miejscowość nadania)

w dniu .... 195..... r.

	Rodzaj środk. płat. lub przedmiotów	Ilość	Ogólna kwota lub waga
pieniądze zagraniczne			
inne zagraniczne środki płatnicze			
złoto w postaci nie stanowiącej wyrobu użytkowego			
platynę w postaci nie stanowiącej wyrobu użytkowego			

odprzedać w ciągu 7 dni i od daty otrzymania przesyłki Narodowemu Bankowi Polskiemu albo w wymienionym terminie złożyć w tym banku do depozytu lub zgłosić temuż bankowi z równoczesnym wystąpieniem o zezwolenie na dalsze ich posiadanie.

Pouczenie należy oddać Narodowemu Bankowi Polskiemu przy odprzedaży wymienionych wartości, złożeniu ich do depozytu lub przy odbiorze zewolenia na ich posiadania.

m. p. ....

podpis pracownika celnego

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Poczt i Telegrafów, Warszawa, Plac Małachowskiego 2.
Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe P.K.O. Nr I-3000.
Prenumerata: rocznie 42 zł, półrocznie 25 zł 20 gr, kwartalnie 16 zł 80 gr. Cena pojedyńczych egzemplarzy do 2 kartek 90 gr za każdą następną kartkę 30 gr.
Nakład: 10.000 egz. Format A4. Papier 61×86, druk. VII kl., gramatura 60 g. Arkuszy druku 3/4.
Rękopis otrzymano: 10.VII. 53 r. Druk ukończono: 3.VIII. 53 r.
Tłoczono z polecenia Ministra Poczt i Telegrafów w Zakł. Graf. Centr. Zarządu Zaop. Łączności — Warszawa, Ludna 4.
4-B-14661